

Превод от английски език
Цветелина Тенекеджиева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *The Beauty of Darkness*

Copyright © 2016 by Mary E. Pearson

All rights reserved.

Превод Цветелина Тенекеджиева

© *Егмонт България*, 2020

Редактор Радка Бояджиева

Коректор Павлина Върбанова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Алианс Принт“ ЕООД, София, 2020

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-2506-0

На Роузмери Стимола, която сбъдва мечти

ГАСТИНО

КАНДОРА

КОРТЕНАИ

И Н Ф Е Р Н

КРАЛСТВО
МОРИГАН

ПЛЕМЕТО НА ГАУДРЕА

К А М Л А

★ СИВИКА

ТЕРКУА ТРА

● ГРАД НА ТЪМНАТА
МАГИЯ

ТЕРАВИН

АЗЕНТИЛ

ПИАДРО

ГИТОС

ША
Ф
Р
А
Н
О
В
О
М
О
Р
Е

АКЕРИЙСКО
МОРЕ

КРАЛСТВО
ВЕНДА

А Т Е Р

★ СВЕТИЛИШЕТО

Н Т О

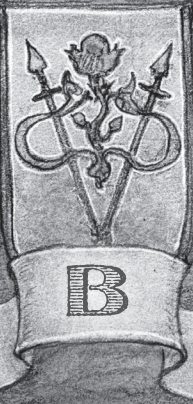
МАТА РЕКА

ФАЛУБЪРТ
★

КРАЛСТВО
ДАЛБРЕК

РУ
ЛАУ

КРУВАС

Краят на пътешествието. Обещанието. Надеждата.
Убежище.

Но още е далеч, а нощта е студена.

Излез от мрака, момичето ми.

Излез, за да те видя.

Нося ти нещо.

Държа я и поклащам глава.

Сърцето ѝ трепка под ръката ми.

Той ѝ обещава почивка. Обещава ѝ храна.

А тя е уморена и гладна.

Излез.

Ала момичето знае подлите му номера и остава до мен.

Само мракът може да ни опази.

Последните откровения на Гаудрел

ГЛАВА 1

МРАКЪТ БЕШЕ КРАСИВ. ЦЕЛУВКА ОТ СЯНКА. ЛАСКА, нежна като лунна светлина. Открай време ми даваше убежище, укриваше ме, когато се прокрадвах по някой покрив, осветен само от звездите, или по някоя нощна уличка на път към братята ми. Мракът ми беше съюзник. Помагаше ми да забравя моя свят и да мечтая за друг.

Потънах още по-надълбоко в него, търсейки познатата утеха. И дочух сладък шепот. Само сърпът на златистата луна сияеше в течния мрак, плаваше в него, полюшваше се, все понесен нанякъде, все недостижим. Променливата му светлина озари поляна. И сърцето ми подскочи от радост. Видях Уолтър да танцува с Грета. А отвъд тях Астер се вихреше на музика, която не чувах, и дългата ѝ коса се развяваше около раменете ѝ. Фестивалът на спасението ли беше дошъл? Астер ми извика: *Не се задържайте дълго, госпожице*. Наситени цветове се завъртаха в спирали; рояк звезди се обагри в лилаво; краищата на луната се размиха като мокра захар в черното небе; мракът се сгъсти. Топъл. Приветлив. Ласкав.

Само че нещо ме разтърсваше силно.

Друсаше ме ритмично. Настоячиво.

Остани с мен.

Глас, който не се предаваше. Студен, ярък, остър.

Дръж се.

Широки, твърди гърди и облачета мразовит дъх посрещнаха погледа ми, като поотворих очи. Гласът неизменно отмяташе топлото одеяло и постепенно ме обземаше болка, толкова вцепеняваща, че ме оставяше без дъх. Ослепителната яркост проблесна безпощадно, прониза ме, а като стана непоносима, пак избледня.

И отново потънах в мрак. Примамлив. Без леден дъх. Без нищо.

Когато се озовах на границата между двата свята, ме споходи внезапно прозрение.

Така идва смъртта.

ЛИЯ!

Обятията на мрака пак се отвориха. Нежната топлина се превърна в нетърпима горещина. Още гласове. Груби. Силни. Дълбоки. Прекалено много гласове.

Светилището. Отново бях в Светилището. Войници, губернатори... комисарят.

Кожата ми гореше, щипеше, обяна в мокра жар.

Лия, отвори очи. Веднага.

Заповеди.

Бяха ме намерили.

– *Лия!*

Отворих рязко очи. Пред погледа ми се завъртяха огън и сенки, плът и лица. Обграждаха ме. Опитах да се отдръпна, но огнената болка пак изтръгна дъха от гърдите ми. Погледът ми

се премрежи.

– Лия, не мърдай.

Какофония от гласове. *Свестява се. Дръжте я. Не ѝ давайте да се надигне.*

Поех насила малка глътка въздух в дробовете си и принудих очите ми да се фокусират. Огледах лицата около мен. Губернатор Обраун и стражът му. Не сънувах. Наистина ме бяха заловили. Но една ръка обърна нежно главата ми.

Рейф.

Беше коленичил до мен.

Погледнах към другите и си спомних. Губернатор Обраун и стражът му се бяха били на наша страна. Помогнаха ни да избягаме. Но защо? До тях бяха Джеб и Тавиш.

– Губернатор – прошепнах, безсилна да кажа повече.

– Свен, Ваше Височество – поправи ме той, заставайки на коляно. – Моля, наричайте ме Свен.

Познато име. Бях го чувала в трескави, смътни моменти. Рейф го бе наричал Свен. Огледах се, за да се ориентирам. Лежах върху постелка на земята. Завита с няколко дебели одеяла, пропити с миризма на кон. От онези, които се подлагаха под седлата.

Опитах да се надигна на лакът и отново ме раздра болка. Паднах назад и светът се завъртя.

Трябва да извадим зъбците на стрелите.

Прекалено слаба е.

Гори от треска. Ще става все по-слаба.

Трябва да почистим раните и да ги зашием.

Никога не съм шил момиче.

Плътта си е плът.

Докато ги слушах как спорят, си припомних: Малич ме беше уцелил с две стрели. Една в бедрото и една в гърба. Последният ми спомен беше как Рейф ме вдига на ръце на речния бряг и ме целува със студени устни. Преди колко ли време беше това?

Къде се намирахме сега?

Достатъчно силна е. Действай, Тавиш.

Рейф обгърна лицето ми с длани и се приведе към мен.

– Лия, зъбците са заседнали надълбоко. Ще трябва да разширим раните, за да ги извадим.

Кимнах.

Очите му проблеснаха.

– Не бива да мърдаш. Ще се наложи да те държа.

– Няма нищо – прошепнах. – Силна съм. Както ти каза.

Немощният ми глас противоречеше на думите ми.

Свен изтръпна.

– Ще ми се да имах малко уиски за теб, момиче. – Той даде нещо на Рейф. – Сложи го в устата ѝ да го захале.

Досетих се за какво е – за да не крещя. Дали врагът беше наблизо?

Рейф сложи един кожен калъф в устата ми. Хладен въздух обля голия ми крак, когато Тавиш отметна одеялото, и осъзнах, че съм почти без дрехи. Най-много комбинезон. Явно бях свалили подгизналата ми рокля.

Тавиш ми се извини под нос, но не губи време. Рейф прикова ръцете ми към земята, а някой друг притисна краката ми. Ножът се заби в бедрото ми. Гърдите ми се разтресоха. През стиснатите ми зъби заизвираха стонове. Тялото ми се загърчи неконтролируемо и Рейф ме натисна по-силно.

– Погледни ме, Лия. Гледай ме в очите. Скоро ще свърши.

Вторачих се в синия пламък на очите му. Погледът му ме обгърна като огън. По челото му се стичаше пот. Ножът проникна още по-надълбоко и Рейф започна да се размива пред очите ми. От гърлото ми изскочи гъргорене.

Погледни ме, Лия.

Ножът дълбасеше. Режеше.

– Ето го! – извика накрая Тавиш.

Вече дишах на пресекулки. Джеб избърса челото ми с хлад-

но парче плат.

Браво, принцесо. Незнайно от кого.

Шевовете не бяха нищо в сравнение с дълбаенето и рязането. Преброих всички пъти, в които иглата пробиваше кожата ми. Четиринайсет.

– Сега гърбът – каза Тавиш. – Там ще е малко по-трудно.

КАТО СЕ СЪБУДИХ, РЕЙФ СПЕШЕ ДО МЕН, ОТПУСНАЛ тежко ръка върху корема ми. Не си спомнях много какво е правил Тавиш на гърба ми, освен че ми каза, че стрелата се е забила в реброто ми и навярно това ми е спасило живота. Усетих пронизването, дълбаенето и ослепително острата болка. Накрая, сякаш от сто километра разстояние, Рейф прошепна в ухото ми: „Извадихме го“.

Недалеч от мен гореше малък огън в кръг от камъни, който озаряваше една стена, но останалата част от подслона ни оставаше в сянка. Беше нещо като голяма пещера. Чуваше се пръхтене на коне. Бяха вътре с нас. От другата страна на огнището Джеб, Тавиш и Орин спяха на постелките си, а до каменната стена от лявата ми страна седеше губернатор Обраун – *Свен*.

Чак сега проумях. Това бяха четиримата души на Рейф, в които не бях имала никаква вяра – губернатор, страж, торен бръмбар и майстор на сал. Не знаех къде сме, но те някак бяха успели да ни преведат отвъд реката. Всички ни. С изключение на...

Главата ме заболя от опита да подреда всички факти. Някои бяха платили прескъпо за свободата ни. Кой ли бе загинал в онова клане?

Опитах да вдигна леко ръката на Рейф от корема си, за да се надигна, но дори това малко движение изпрати непоносима

болка в гърба ми. Свен се приведе напред, усетил раздвижването ми, и изшушука:

– Не се опитвайте да станете, Ваше Височество. Твърде рано е.

Кимнах, отмервайки дъха си, докато болката отшумяваше.

– Реброто ви най-вероятно е спукано от удара на стрелата. В реката може да сте спукали и други кости. Почивайте си.

– Къде сме? – попитах го.

– В едно малко скривалище, което използвах преди много години. Радвам се, че успях да го намеря пак.

– От колко време съм в безсъзнание?

– Два дни. Цяло чудо е, че сте жива.

Помнех как потъвам в реката. Как течението ме повлича яростно, после ме изплюва на повърхността, колкото да изпълня набързо дробовете си с въздух, и пак ме дръпва надолу. И отново. Мъчех се отчаяно да вкопча ръце в камъни, дънери, но всичко се изплъзваше от хватката ми, смътно си спомнях как Рейф се бе привел над мен. Обърнах глава към Свен.

– Рейф ме намери на речния бряг.

– Носил ви е двайсет километра, преди ние да го намерим. За пръв път спи оттогава.

Погледнах изпитото, насинено лице на Рейф. Над лявата му вежда имаше дълбока рана. Реката беше наказала и него. Свен ми разказа, че четиримата с Джеб, Орин и Тавиш успели да насочат сала към уреченото място. Били оставили своите коне и няколко вендански, спечелени в битка, в импровизирано заграждение, но не намерили много от тях. Събрали колкото могли, натоварили ги със седлата и провизиите, скрити в близките руини, и се върнали назад, за да ни издирват по речния бряг и в съседната гора. Накрая забелязали следи и тръгнали по тях. Като ни открили, ни довели в този подслон.

– Щом вие сте намерили следите ни, значи...

– Не се безпокойте, Ваше Височество. Чуйте.

Той килна глава настрани. Силен вой отекваше из пещерата.
– Снежна виелица – обясни той. – Няма да останат следи.

Не знаех дали бурята е благодат, или спънка, защото щеше да ни попречи в бягството. Спомних си, че леля Бернет разказваше на мен и тримата ми братя за страховитите бели бури в родината ѝ, които забулвали и небето, и земята и оставяли след себе си толкова грамадни преспи, че със сестрите ѝ могли да излизат навън само от втория етаж на крепостта им. Кучета с ципести крака теглели шейните им през снега.

– Но рано или късно ще се опитат да ни проследят – отвърнах му аз.

Свен кимна.

Бях убила комисаря. Гриз вдигна ръката ми пред клановете, които бяха гръбнакът на Венда, и ме обяви за тяхна кралица и комисарка. Клановете заликуваха. За да си присвои властта, следващият претендент трябваше да ме убие. И вероятно това щеше да е Малич. Опитах се да не мисля какво е станало с Кейдън. Не биваше да го допускам, но лицето му все пак изникна пред мен, разкрито от последното му изражение на болка и разочарование. Дали Малич не го беше убил? Той или някой от другите му сънародници? Все пак се сражава срещу тях, за да ме защити. Защото накрая избра мен пред комисаря. Дали мъртвото дете в снега не беше последната капка и за него, както за мен?

Бях убила комисаря. И то лесно. Без колебание, без разкаяние. Дали майка ми би ме помислила за животно? Не почувствах нищо, когато го наръгах с ножа. Нито като го забих отново – освен лекото съпротивление на плътта и червата му. Нито като убих още трима венданци след това. Или бяха петима? Смаяните им лица се сливаха в мъглив пристъп на ярост.

Съжалявах само че не съм ги убила достатъчно рано, за да спася Астер.

Сега нейното лице изникна в съзнанието ми с непоносима яснота.

Свен поднесе чаша с бульон към устните ми, защото трябвало да подсиля тялото си, но аз вече усещах как мракът отново ме обгръща, и с благодарност му позволих да ме превземе.